

Andrej je pokleknil za vrata, da ne bi uprl kdo vanj pogleda, ker ga je to navdajalo z boleščjo.

Množica je pokleknila po celi cerkvi, in pokleknil je tudi on.

Klečal je dolgo in molil tako iskreno, kot že davno ne. V otožne misli zatopljen, je začutil na svojem licu gorko solzo kesanja in v svojem srcu pekočo vest, ki ga je glasno opominjala: „Ni bilo prav, ni bilo! — —“

Maša je minila. Ljudje so vstali, da se umaknejo iz cerkve. Med prvimi je bil Andrej, ker ni hotel, da bi kdo gledal porogljivo in ga presojal.

Šel je nazaj v svojo sobo. Razjokal se je kesanja, da je pokopal toliko lepih dni, razjokal se je nad svojo izgubljeno mladostjo ...

Zunaj so pa zvonili zvonovi tako lepo ubrano kot bi vabili tudi njega na nova pota, polna nadej in veselja, vzorov in naporov, ki vodijo v kraj večne slave. — — —

Slavko Slavič.

Pol za smeh, pol za res.

Iz torbe o. Ivana Svetokriškega.

(Priredil Josip Balič.)

12. Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Na dvoru portugalskega kralja Ferdinanda je bil v službi bogaboječ in prikupljiv mladenič. Vsi so ga radi imeli. Le neki sodvorjanič mu je bil nevoščljiv ter ga je sovražil. Naposled zapelje grda zavist hudobneža tako daleč, da očrni pri kralju priljubljenega dvornika, češ da je sumljivega vedenja nasproti kraljici Elizabeti. Kralj je verjel natolcevanju, se silno raztogotil in ukazal delavcem, ki so ravno žgali apno, naj družega dne zgrabijo prvega mladeniča, ki pride k njim v kraljevem imenu, ter naj ga brez usmiljenja vržejo v apnenico.

Res ukaže kralj drugega jutra že zarano dobremu mladeniču, naj brzo odide vprašat delavce k apnenici, jeli so že storili, kar jim je bilo ukazano. Pokorni mladenič gre brez obotavljanja. Ker pa je vodila pot k apnenici slučajno mimo neke kapelice, v kateri se je ravno darovala sv. maša, stopi mladenič noter, da malo pomoli. Med molitvijo pa mu pravi neki notranji čut, naj ostane v kapelici do konca sv. maše. In tako je tudi storil.

Sodvorjanič, ki je bil nedolžnega mladeniča po krivem obdolžil, je dobro vedel za kraljevo povelje, zato je peklenškega veselja prevzet komaj čakal, da se ukaz izvrši. V svoji nestrpnosti mu šine v glavo misel, da bi lahko šel sam pogledat, ali so delavci že izpolnili dano jim povelje. In kakor je mislil, tako je tudi storil. Pa slabo jo je izkupil. Prišel je namreč k apnenici pred svojim tovarišem. Delavci pa, meneč, da imajo tega sežgati, ga nagloma zgrabijo ter ga telebnejo v žareče apno. Nič mu ni pomagalo, ko je vpil na vse grlo, da on ni pravi. V groznih mukah je izdihnil svojo zlobno dušo.

Kmalu potem dojde k apnenici tudi nedolžni dvornik ter spoštljivo povpraša delavce, ali so že izvršili kraljevi ukaz. Kažoč na mrtveca, odgovore mu enoglasno, da se je to ravno kar zgodilo.

Ves prestrašen se dvornik vrne. Prišedši domov pove kralju, da se je zgodilo, kakor je bil zapovedal. Kralj se je silno začudil, ko je ugledal mladeniča živega, o katerem je menil, da je že mrtev. Ko natančneje poizve kaj in kako, spozna dvornikovo nedolžnost ter glasno hvali previdnost božjo.

Trije škrjančki.

V jasnih višavah
srečali so se
trije škrjančki.
Prvi je peval
solncu ognjenemu,
drugi je peval
polju rumenemu,
tretji je peval
dobremu Bogu. . .

„Bratca, kaj pevata?“
prašal je zadnji.
„Ah, jaz prepevam
solncu ognjenemu,

solnce ognjeno — naš
car vseoblastni . . .“
Drugi: „Jaz pojem
polju rumenemu,
polje rumeno — naš
dom veličastni . . .“

„Oj, kak se motita!“
vzkliknil je tretji.
„Glejta, jaz pojem
dobremu Bogu:
On nam ustvaril je
solnce ognjeno,
On nam podaril je

polje rumeno —
bratca, zakaj mu ne
pojeta hvale?“ . . .

Pa so se dvigali
bratci škrjančki
više in više —
pred božji prestol:
„Bog, Ti ustvaril si
solnce ognjeno,
Ti nam podaril si
polje rumeno —
vedno Ti pevali
bomo zahvalo . . .“

Marijan.

Modrost v pregovorih, domačih in tujih.

Beseda.

Ena beseda često več škoduje kot toča po deželi.

Beseda enega ni nobenega. (Žal, da je toliko lažnikov na svetu, da je treba prič v zagotovilo resnice, in še te mora prisega siliti k resnici. Tudi v tem smislu: če je v kaki reči ogromna večina v soglasju, se ne ozirajo na posameznika, ki trdi nasprotno.)